

75. ÍRÁS

ÁDÁM ÉS ÉVA VÉTKE

ADÁM az Urantián több mint száz éven át tartó erőfeszítései ellenére is csak kevés haladást látott a Kerten kívül; a világ egészében véve nem tűnt úgy, mint amely sokat fejlődött volna. Úgy látszott, hogy a faj jobbá tételének kifejléte előtt még hosszú út áll, és a helyzet oly kétségbeejtőnek tűnt, hogy valami olyasmit igényelt, mely az eredeti tervekben nem szerepelt. Legáltalában ez fordult meg Ádám fejében gyakran, és e gondolatait sokszor megosztotta Évával is. Ádám és felesége állhatatos volt, azonban el voltak szigetelve az övéiktől, és komolyan aggasztotta őket a világuk siralmas állapota.

1. AZ URANTIA-PROBLÉMA

¹ Az ádám-i küldetés a kísérleti, lázadás által megbélyegzett és elszigetelt Urantián hatalmas vállalkozás volt. És az Anyagi Fiú és Leány hamar ráébredt a bolygói feladatok nehézségére és összetettségére. Mindazonáltal bátran hozzáfogtak a számos probléma megoldását igénylő feladathoz. De egészen elcsüggedtek, amint nekiláttak ahhoz a nagyfontosságú munkához, hogy az emberi fajták közül eltávolítsák a fogyatékosokat és az elfajzottakat. Nem láttak kiutat a kényszerhelyzetből, és a jerusemi vagy edentiai feletteseik tanácsát sem tudták kikérni. Itt el voltak szigetelve és napról napra új és bonyolult helyzetekkel, megoldhatatlannak tűnő problémákkal szembesültek.

² Szokványos körülmények között a bolygók Ádámjának és Évájának az első dolga az emberfajták keveredésének összehangolása lenne. De az Urantián egy ilyen vállalkozás éppen hogy reménytelennek tűnt, mert az emberfajták, noha élőlénytanilag megfelelőek voltak, sohasem szabdultak meg a visszamaradt és fogyatékos fajtáiktól.

³ Ádám és Éva egy olyan szférán találta magát, mely teljes mértékben felkészületlen volt az emberek közötti testvériség hirdetésére, egy olyan világon, mely siralmas szellemi sötétségben tapogatózott és amelyet zűrzavar átka sújtott, mely zűrzavart még inkább fokozott az előző igazgatói szervezet küldetésének sikertelensége. Az értelmi és az erkölcsi színvonal alacsony volt, és ahelyett, hogy neki láthatnának a vallási egység kialakításához, teljesen előlről kell kezdeniük a munkát, hogy a föld lakosait a legegyszerűbb vallási hitre térítsék át. Ahelyett, hogy egy mindenki által elfogadható nyelv állna rendelkezésükre, a száz és száz helyi nyelvjárás létéből eredő világméretű zűrzavarral szembesültek. Bolygói szolgálatban még egyetlen Ádám sem került ennél nehezebb problémát jelentő világra; a nehézségek leküzdhetetlennek tűntek és úgy látszott, hogy a

problémák megoldására teremtett lény nemigen lehet képes.

⁴ El voltak szigetelve, és a rájuk szakadt magányosság rettenetes érzését mindegyre csak erősítette a Melkizedek-megbízottak korai eltávazása. Csak közvetve, az angyali rendek útján tudtak kapcsolatba lépni a bolygón kívüli lényekkel. A bátorságuk lassan megfogyatkozott, a szellemük elkedvetlenedett, és néha a hitüket is csaknem elvesztették.

⁵ És ez a kép váltotta ki e két nemes lélek megdöbbenését, amint a felismert feladatok súlyát mérlegelték. Mindketten tisztában voltak a bolygói küldetésük teljesítésével járó vállalkozás hatalmas voltával.

⁶ Nebadoni Anyagi Fiak valószínűleg sohasem néztek szembe ilyen bonyolult és megoldhatatlannak tűnő feladattal, mint amilyennel Ádám és Éva az Urantia szomorú helyzetében. De valamikor azért sikert érthettek volna el, ha jobban meglátják a távlatot és *türelmesebbek* is. Mindkettőjük, különösen pedig Éva, mindent összevéve túl türelmetlen volt; nem voltak hajlandók hozzáfogni a hosszú és tartós próbatételnek. Azonnali eredményeket akartak látni, és így is lett, azonban az így elért eredmények mind az ő számukra, mind pedig a világ számára szörnyűek voltak.

2. KALIGASZTIA CSELSZÖVÉSE

¹ Kaligasztia gyakran tett látogatást a Kertben és számos alkalommal tanácskozott Ádámval és Évával, de ők mindenféle megalkuvási javaslatával és az egyszerűsítésre törekvő merész terveivel szemben hajthatatlanok voltak. Már éppen elég eredményét tapasztalták meg a lázadásnak ahhoz, hogy hatékonyan ellen tudjanak állni minden ilyen hízog ajánlatnak. Daligasztia kezdeményezései még Ádám ifjú utódait sem tudták befolyásolni. És természetesen Kaligasztianak és a társainak nem volt hatalmuk a saját akarata ellenében egyetlen egyedet sem rábírní bármire is, még kevésbé pedig Ádám gyermekeit rávenni a rosszra.

² Nem szabad elfelejteni, hogy még mindig Kaligasztia birtokolta az Urantia bolygóhercegi címét, s hogy ő a helyi világegyetem félrevezetett, mindazonáltal magas rangú Fia volt. Egészen Krisztus Mihály Urantián töltött idejéig nem fosztották meg őt e címétől.

³ De a bukott herceg kitartó és elszánt volt. Hamarosan felhagyott Ádám gyözködésével és úgy döntött, hogy körmönfont oldaltámadást indít Éva ellen. A rossz arra a

következtetésre jutott, hogy csak az kecségtet a siker reményével, ha a nodfi csoport felsőbb rétegeihez tartozó alkalmas személyeket, az egykori, testtel bíró törzskari társainak leszármazottait használja fel ügyesen. És ennek megfelelően terveket szőtt az ibolyaszín emberfajta anyjának törbe csalására.

⁴ ¶ Mi sem állt távolabb Éva szándékától, minthogy valaha is olyasmit tegyen, ami Ádám terveivel ellentétes vagy veszélyezteti a rájuk bízott bolygói dolgokat. Ismerve azt a női hajlamot, hogy inkább azonnali eredményeket akarnak, semmint a távolabbi hatások kiváltásához készítenek előrelátó terveket, a melkizedekek, még eltávozásuk előtt, Évát külön óvatosságra intették azokkal a különleges veszélyekkel kapcsolatban, melyek a bolygói elszigetelt helyzetükkel jártak és külön is felhívták a figyelmét, hogy soha ne távolodjon el a férjétől, vagyis ne próbálkozzon egyedi vagy titkos módszerekkel a közös vállalásaik teljesülésének előmozdítása érdekében. Éva lelkiismeretesen követte ezeket az utasításokat több mint száz éven át, és nem tűnt úgy neki, hogy bármiféle veszéllyel járna az, hogy egyre gyakrabban tett magánjellegű és bizalmas látogatásokat egy bizonyos nodfi vezetőnél, akit Szerapatatiának hívtak. Az egész dolog oly fokozatosan és természetesen alakult ki, hogy Évában mindez nem is tudatosult.

⁵ A kertlakók már az Éden első napjaitól fogva kapcsolatban álltak a nodfiakkal. Kaligasztia törzskara vétkes tagjainak e kevert leszármazottaitól sok értékes segítségben és közreműködésben részesültek, és az édeni rendszer most rajtuk keresztül jutott el a teljes felbomlásának és végső összeomlásának küszöbére.

3. ÉVA MEGKÍSÉRTÉSE

¹ Ádám éppen hogy csak kitöltötte az első száz földi évét, amikor Szerapatatia az apja halálával a nodfi törzsek nyugati vagy szíriai szövetségének vezetője lett. Szerapatatia egy barna bőrű férfi volt, aki a dalamatiai egészségügyi bizottság azon egykori vezetőjének a ragyogó leszármazottja volt, aki a régi idők kék emberfajtajának egyik kiváló női elméjét vette feleségül. Korszakokon át e vérvonaltartotta a kezében a hatalmat és gyakorolt nagy befolyást a nyugati nodfi törzsekre.

² Szerapatatia többször is ellátogatott a Kertbe és mély benyomást tett rá az ádami ügyben rejlő pártatlanság. És röviddel azt követően, hogy a szíriai nodfiak vezetője lett, bejelentette azon szándékát, hogy csatlakozik Ádám és Éva kertbeli munkájához. A népének többsége e programban vele tartott, és Ádámot örömmel töltötte el a tudat,

hogy a szomszédos törzsek legerősebbike és legértelmesebbike csaknem teljes létszámában átállt a világ fejlesztésének programját támogatók oldalára; ez határozottan reményt keltő dolog volt. És röviddel e nagyszerű eseményt követően Szerapatatiát és az ő új vezérkarát Ádám és Éva az otthonukban látta vendégül.

³ ¶ Szerapatatia Ádám egyik legtalpraesettebb és leghatékonyabb hadnagyává vált. Teljes mértékben becsületes és mélyen őszinte volt minden dolgában; sohasem volt öntudatos, még később sem, amikor a ravasz Kaligasztia körmönfontan, eszközül felhasználta őt.

⁴ ¶ Ekkoriban lett Szerapatatia a törzsi kapcsolatok édeni bizottságának társelnöke, és számos tervet készített annak a feladatnak a nyomatékosabb végrehajtására, hogy a távolabb élő törzseket is megnyerjék a Kert ügyének.

⁵ Szerapatatia számos tanácskozást folytatott Ádámmal és Évával — különösen Évával — és sok, a módszerek fejlesztésére vonatkozó tervüket beszéltek meg együtt. Egy napon, amikor Évával beszélgetett, az jutott Szerapatatia eszébe, hogy milyen hasznos dolog is lenne, hogy míg arra várnak, hogy az ibolyaszín emberfajta elérje a nagy létszámot, valamit közben is tennének annak érdekében, hogy a szükséget szenvedő, várakozó törzsek közvetlen fejlődését biztosítsák. Szerapatatia azt állította, hogy ha a nodfiaknak, mint a legfejlődőképesebb és leginkább együttműködő emberfajtának egy, részben az ibolyaszín fajtától származó vezetője születne, akkor az a személy még erősebben a Kerthez kapcsolhatná ezeket a népeket. És józanul és őszintén hitte, hogy mindez a világ javát szolgálná, hiszen e gyermek, akit a Kertben nevelnének fel és képeznének ki, nagy hatást fejthetne ki az apja népe jólétének előmozdítása érdekében.

⁶ Itt megint csak hangsúlyozni kell, hogy Szerapatatia teljes mértékben becsületes volt e téren és mély őszinteséggel hitt mindabban, amit javasolt. Soha nem is gondolta, hogy ezzel Kaligasztia és Daligasztia kezére játssza a dolgok irányítását. Szerapatatia teljes mértékben hű volt ahhoz a tervhez, hogy az ibolyaszín emberfajtából erős tartalékot kell létrehozni, mielőtt hozzáfognának az Urantia összezavart népeinek világméretű nemesítéséhez. De ennek kivitelezése évszázadokat vett volna igénybe, és ő türelmetlen volt; azonnali eredményeket akart látni — valamit még az ő életében. Nyilvánvalóvá tette Éva számára, hogy Ádámot gyakran elkedvetlenítette a világ felemelése terén elért kevés haladás.

⁷ ¶ A terveiket több mint öt éven keresztül titokban érlelték. Végül eljutottak oda, hogy Éva beleegyezett a Kánóval, a barátságos nodfiak közeli telepe legragyogóbb elméjével és tevékeny vezetőjével való titkos találkozóba.

Kánó nagyon is rokonszenvezett az ádámival rendszerrel; valószínűleg azoknak a szomszédos nodfiaknak volt a jellemes szellemi vezére, akik baráti kapcsolatokat ápoltak a Kertben.

⁸ A végzetes találkozására egy őszi este szürkületi óráiban került sor, nem messze Ádám otthonától. Éva korábban sohasem találkozott a csodálatos és lelkes Kánóval — és e nemes férfinak megőrződött a hercegi törzskarbeltől távoli elődök felsőbbrendű testi felépítése és számos kiemelkedő értelmi képessége. És Kánó szintén mélyen hitt a Szerapatatia-féle elképzelés helyességében. (A Kertben kívül a vegyes házasság mindennapos gyakorlat volt.)

⁹ A hízélgés, buzdítás és nyomatékos személyes rábeszélés hatására Éva akkor és ott beleegyezett abba, hogy csatlakozik a sokat vitatott vállalkozáshoz, hogy a maga kis világmegmentő tervével kiegészíti a nagyobb és kiterjedtebb isteni tervet. Mielőtt még felismerte volna, hogy mi is folyik, a végzetes lépést már megtették. A dolog megtörtént.

4. A VÉTEK MEGVALÓSULÁSA

¹ A bolygó mennyei élete felbolydult. Ádám észlelte, hogy valami nincs rendjén, és félrehívta Évát a Kertben. És Ádám ekkor hallotta először a teljes történetet arról a régóta dédelgetett tervről, hogy a világ fejlődését az egyszerű két irányban való működés révén gyorsítanák fel: végrehajtsák az isteni tervet és azzal egyidejűleg a Szerapatatia-féle vállalkozást is véghezviszik.

² És ahogy az Anyagi Fiú és Leány mindezt megvitatta a holdsütötte Kertben, a „hang a Kertben” megfeddte őket az engedetlenségükért. És e hang nem más volt, mint az általam tett azon bejelentés az édeni pár részére, hogy megszegték a Kerttel kapcsolatos kötelezettségvállalásukat; hogy nem tettek eleget a melkizedek utasításainak; hogy megszegték a világegyetem urának tett hűség esküjüket.

³ Éva beleegyezett, hogy részt vesz a jó és a rossz alkalmazásában. A jó az isteni tervek kivitelezését jelenti; a bűn az isteni akaratnak való szándékos ellenszegülés; a rossz a tervek és a módszerek helytelen alkalmazása, melynek eredménye világegyetemi összhanghiány és bolygói zűrzavar.

⁴ Minden alkalommal, amikor a Kertben lakó pár vett az élet fájának leveléből, a főangyali felügyelő figyelmeztette őket, hogy ne engedjenek Kaligaszta ama javaslatának, hogy vegyítik a jót s a rosszat. Ebben az intellemben részesültek: „Azon a napon, amikor vegyítitek a jót s a rosszat, bizonyosan olyanná váltok, mint a teremtszék halandói; bizony meghaltok.”

⁵ Éva beszámolt Kánónak e gyakran ismételt figyelemzetről a titkos találkozásuk végzetes alkalmával, de Kánó, aki ezen intelmek súlyáról vagy jelentőségéről mit sem tudott, biztosította őt arról, hogy a jó szándékkal és igaz céllal rendelkező férfiak és nők nem képesek rosszat cselekedni; hogy Éva biztosan nem fog meghalni, hanem inkább tovább fog élni az utódjuk személyében, aki azért fog felnőni, hogy áldást és egyensúlyt hozzon a világnak.

⁶ Még ha az isteni terv módosítására vonatkozó e munkatervet teljes őszinteséggel és a világ jólétére vonatkozó legmagasabb rendű készítés mellett tervezik meg és hajtják is végre, akkor is rosszat képezett volna, mert a helyes célokat rossz úton kívánta elérni, mert letért a helyes útról, eltért az isteni tervtől.

⁷ Az igaz, hogy Éva szépnek találta Kánót, és megértette mindazt, amit a csábítója ígért azzal, hogy „új és teljesebb ismeretekre tesz szert az emberi dolgokról és gyorsabban felfogja az emberi természetet, azon túl is, amit az ádámival természet megértése nyújt”.

⁸ Azon az éjszakán, ott a Kertben, én beszéltem az ibolyaszín emberfajta atyjával és anyjával, mert a sajnálatos körülmények között ez az én kötelességem volt. Figyelmesen meghallgattam a beszámolójukat mindarról, ami Éva Anya vétkéhez vezetett és mindkettőjüknek adtam javaslatot és tanácsot a kialakult helyzetre. Némely tanácsomat megfogadták; másokat nem. Ez az egyeztetés a ti irataitokban úgy jelenik meg, mint hogy „szólította ugyanis az Úr Isten Ádámot és Évát, és mondta nekik, „Hol vagytok?”” A későbbi nemzedékeknek szokásuk volt, hogy minden szokatlan és különleges dolgot, legyen az természetes vagy szellemi, közvetlenül az Istennek személyes beavatkozásának tulajdonítottak.

5. A VÉTEK KÖVETKEZMÉNYEI

¹ Éva csalódottsága igazán megrendítő volt. Ádám megértette az egész kellemetlen helyzetet és bár mélyen lesújtott és csüggedt volt, csak sajnálatot és rokonszenvet tanúsított a vétkes felesége iránt.

² A hiba felismerésével járó kétségbeesés volt az, ami miatt Ádám, Éva félrelépésének másnapján felkereste Laottát, azt a ragyogó nodfi asszonyt, aki a Kert nyugati tanodáinak vezetője volt, és előre megfontoltan elkövette Éva okatlan cselekedetét. De ne értsétek félre; Ádámot nem vezették félre; ő pontosan tudta, hogy mire készül; szándékosan úgy döntött, hogy osztózik Éva sorsában. Ádám a halandóinál erősebb ragaszkodással szerette a feleségét, és az a gondolat, hogy esetleg nélküle, egymagában kell itt maradnia az Urantián, több volt, mint amit el tudott viselni.

³ Amikor megtudták, hogy mi történt Évával, a Kert feldühödött lakói irányíthatatlanná váltak; hadat üzentek a közeli nodfi településnek. Kiözönlöttek az Éden kapuin és lerohanták e felkészületlen embereket és mindenestül kiirtották őket — férfi, nő, gyermek, egy sem maradt meg. És Kánó, a még meg sem született Káin apja, szintén elpusztult.

⁴ Amikor Szerapatatia megtudta, hogy mi történt, erőt vett rajta a megdöbbenés, és a félelemtől és a büntudattól magánkívül volt. Másnap a nagy folyóba ölte magát.

⁵ Ádám gyermekei próbálták megvigasztalni zaklatott lelkiállapotú anyjukat, míg az apa magányosan kóborolt harminc napig. Ennek az időszaknak a végére megérett benne az elhatározás, és Ádám visszatért otthonába és tervezni kezdte a jövőbeli teendőket.

⁶ A félrevezetett szülők botorságának következményében nagyon gyakran osztoznak az ártatlan gyermekeik is. Ádám és Éva egyenes és nemes fiait és lányait előntötte a felfoghatatlanul gyászos eseménnyel járó leírhatatlan szomorúság, mely nagy szerencsétlenség oly hirtelenül és könnyörtelenül ütött rajtuk. E gyermekek idősebbjei még ötven évvel később sem lábaltak ki teljesen e megrendítő napok szomorúságából és levertségéből, különösen annak a harmincnapos időszaknak a rettenetéből, mely alatt az apjuk távol volt és a levert anyjuk semmit sem tudott arról, hogy a férje merre jár vagy hogy mi lett a sorsa.

⁷ És e harminc nap Évának a szomorúság és a szenvedés hosszú éveit jelentette. E nemes lélek sohasem tudta legyőzni azokat a hatásokat, melyek az elmébéli szenvedést és szellemi csüggedtséget hozó gyötrelmes idősakkal jártak. Éva emlékezetében a későbbi nélkülözéseik és anyagi nehézségeik semelyik időszaka még csak nem is volt fogható azokhoz a szörnyű napokhoz és rettenetes éjszakákhoz, melyeket magányban és elviselhetetlen bizonytalanságban töltött. Éva értesült Szerapatatia öngyilkosságáról és nem tudta, hogy a társa vajon nem végzett-e magával a szomorúságában, vagy hogy büntetésül a felesége félrelépése miatt nem távolították-e el őt a világról. És amikor Ádám hazajött, Évát az öröm és a hála olyan mértékű megelégedése töltötte el, melyet a fáradtságos szolgálat érdekében vállalt hosszú és nehéz társulásuk időszaka sohasem halványított el.

⁸ ¶ Az idő haladt előre, de Ádám egészen az Éva vétkét követő hetvenedik napig nem volt bizonyos a vétkük súlyában, amikor is a Melkizedek-megbízottak visszatértek az Urantiára és átvették a világ ügyeinek irányítását. Ekkor már tudták, hogy vétkeztek.

⁹ ¶ De még több probléma volt kialakulóban: Az Éden melletti nodfi település kiirtásának híre gyorsan eljutott északra, Szerapatatia szülőföldjének törzseihez, és nagy

hadsereg gyülekezett az Éden lerohanására. És ez volt a kezdete az ádámfiai és a nodfiai közötti hosszú és elkeseredett háborúskodásnak, mert ezek az ellenséges összecsapások még jóval azután is folytatódtak, hogy Ádám és követői elvándoroltak az Eufrátesz völgyében lévő második kertbe. Heves és hosszan tartó lett az „ellenségeskedés a férfi és az asszony között, a férfi magva és az asszony magva között”.

6. ÁDÁM ÉS ÉVA ELHAGYJA A KERTET

¹ A nodfiai seregének megindulásáról értesülve Ádám a melkizedekhez fordult tanácsért, ők azonban nem voltak hajlandók tanácsot adni, csak annyit mondtak, hogy bármilyen megoldást választ is, tegye azt, amiről úgy gondolja, hogy a legjobb és a legígéretesebb a lehetőség szerint baráti alapú együttműködés kialakítása szempontjából. A melkizedeknek megtiltották, hogy Ádám és Éva személyes terveibe beleavatkozzanak.

² Ádám tudta, hogy ő és Éva vétkezett; a melkizedek jelenléte ezt sugallta, bár a személyes helyzetük jövőbeli alakulásáról még mindig nem tudott semmit. Egy egész napos tanácskozást tartott mintegy ezerkétszáz hű követőjével, akik kötelezték magukat, hogy követik a vezetőiket, és másnap délben e zarándokok új otthon keresésére indulva elhagyták az Édent. Ádám nem szeretett volna háborúzni és ennek megfelelően ellenállás nélkül átadta a nodfiaknak az első kertet.

³ Az édeni utazók vonulását egy jerusemi szeráfi szállítóegység érkezése állította meg a Kertből való elindulásuk harmadik napján. Ádám és Éva ekkor értesült először arról, mi fog történni a gyermekeikkel. Ahogy a szállítmány ott állt, azok a gyermekek, akik már elérték a döntéshozatali életkort (a húszéves kort) lehetőséget kaptak a döntésre, hogy vagy az Urantián maradnak a szüleikkel vagy a Norlatiadek Fenségesének gyámoltjai lesznek. A kétharmaduk úgy döntött, hogy az Edentiára megy; nagyjából egyharmaduk határozott úgy, hogy a szüleikkel marad. A döntéshozatali életkornál fiatalabbak mindegyikét az Edentiára vitték. Senki sem szemlélhette ezen Anyagi Fiú és Leány és az ő gyermekeik elválását anélkül, hogy meg ne értette volna, hogy a vétkesek útja mily nehéz. Ádám és Éva ezen utódai jelenleg a z Edentián vannak; hogy miként rendelkeztek felőlük, azt nem tudjuk.

⁴ Utazók igencsak szomorú csoportja kerekedett fel újra. Vajon mi lehetett volna ennél megrendítőbb látvány! Eljönni egy világra ily nagy reményekkel, ilyen kedvező körülmények közötti fogadtatásban részesülni és aztán kegyvesztetten kivonulni az Édenből, majd pedig a gyermekeiknek több mint a háromnegyedét elveszíteni még azelőtt, hogy új lakóhelyet találtak volna!

7. ÁDÁM ÉS ÉVA LEÉPÜLÉSE

¹ Még az édeni utazók vonulatának vesztéglése alatt történt, hogy Ádám és Éva értesült a vétkük természetéről és a sorsuk alakulásáról. Az ítélet kihirdetésére Gábrriel jelent meg. És az ítélet így hangzott: Az Urantia bolygó Ádámja és Évája vétekben részesnek találtatott; megszegték az e lakott világ uraiként való megbízatásuk részét képező egyezséget.

² Bár a bűnös voltuk lesújtotta őket, Ádám és Éva azért nagyon örült annak a bejelentésnek, hogy a szalvingtoni bírások felmentették őket „a világegyetemi kormányzat semmibe vételének” minden vádja alól. Lázadásban nem találták őket bűnösnek.

³ Az édeni párt tájékoztatták, hogy a teremtszész halandóinak szintjére fokozták le magukat; hogy ezentúl urantiai férfiként és asszonyként kell viselkedniük, s a világ emberfajtáinak jövője lesz az ő jövőjük is.

⁴ Még jóval azelőtt, hogy Ádám és Éva elhagyta a Jerusemet, az oktatóik teljes mértékben felvilágosították őket azokról a következményekről, melyek az isteni tervektől való bármely alapvető eltéréssel járnak. Én személyesen és több alkalommal is figyelmeztettem őket, az Urantia-ra való megérkezésük előtt és után egyaránt, hogy a halandói húsvér test szintjére való lefokozás lesz az a biztos eredmény, biztos büntetés, mely a bolygói küldetésük végrehajtásában való vétkezéssel elkerülhetetlenül együtt fog járni. De a fiúi besorolásúak anyagi rendje halhatatlan állapotának ismerete lényeges dolog annak világos megértéséhez, hogy Ádám és Éva vétke milyen következményekkel járt.

⁵ ¶ 1. Ádám és Éva, a jerusemi társaikhoz hasonlóan, halhatatlan állapotban volt a Szellem elme-gravitációs körével fenntartott értelmi társuláson keresztül. Amikor az elmebeli elszakadás ezt az alapvető éltetőerőt megszakítja, akkor, függetlenül a teremtményi lét szellemi szintjétől, a halhatatlan helyzet elvész. A halandói állapotot követő testi pusztulás elkerülhetetlen következménye volt Ádám és Éva értelmi vétkének.

⁶ ¶ 2. A szintén az e világi halandói húsvér testhez való hasonlatosságban megszemélyesített urantiai Anyagi Fiú és Leány függött még attól a kettős keringési rendszernek a meglététől is, melynek egyike a fizikai természetükből eredt, a másika pedig az élet fájának levelében tárolt felsőbb-energiából. A főangyali felügyelő mindig arra intette Ádámot és Évát, hogy a hitszegés végső soron besorolásbeli visszavetéshez vezet, az ezen energiaforráshoz való hozzáférést a vétkezésüket követően meg fogják tagadni tőlük.

⁷ ¶ Kaligasztiának sikerült törbe csalnia Ádámot és Évát, de nem tudta elérni ama célját, hogy bevonja őket

a világegyetemi kormányzat elleni nyílt lázadásba. Amit tettek, az valóban rossz dolog volt, de sohasem voltak bűnösök az igazság semmibe vételében, és tudatosan nem is csatlakoztak az Egyetemes Atya és az ő Teremtő Fia pártatlan uralma elleni lázadáshoz.

8. AZ EMBER ÚGYNEVEZETT BŰNBEESÉSE

¹ Ádám és Éva az anyagi fiúi elismertség magas méltóságáról a halandó ember alacsonyrendű szintjére zuhant. De ez nem az ember bűnbeesése volt. Az emberi fajt az ádám-i vétek közvetlen következményei ellenére felemelték. Bár megbukott az az isteni terv, hogy az Urantia népei megkapják az ibolyaszín fajtát, a halandó emberfajtáknak mégis nagy hasznára vált az a korlátozott mértékű hozzájárulás, melyet Ádám és az ő leszármazottai biztosítottak az urantiai emberfajták számára.

² Nem történt olyasmi, mint „az ember bűnbeesése”. Az emberi faj története a fokozatos evolúció története, és az ádám-i alászállás nagymértékben fejlettebb szintre emelte a világ népeit a korábbi élőlénytani állapotukhoz képest. Az Urantia felsőbbrendűnek tekinthető emberfajtái olyan örökségi tényezőkkel bírnak, melyek négy különböző forrásból származnak: andonfiból, szangikból, nodfiból és ádámiból.

³ Ádámra nem szabad úgy tekinteni, mint az emberiség átkának okára. Jóllehet az isteni terv kivitelezésében elbukott, és bár megszegte az Istenséggel kötött megállapodást, noha ő és a felesége a teremtményi helyzetét tekintve bizonyosan le is fokozódott, azonban mindezekről függetlenül az emberi fajhoz való hozzájárulásuk sokat segített a polgárosodás kibontakozásában az Urantian.

⁴ ¶ A világotokon végrehajtott ádám-i küldetés eredményeit értékelve az igazság megköveteli, hogy figyelembe vegyük a bolygón uralkodó viszonyokat is. Ádám egy csaknem reménytelen feladattal szembesült, amikor szépséges társával együtt a Jerusemről e sötét és összezavart bolygóra szállították. De ha megfogadták volna a melkizedekek és társaik tanácsát, és *ha türelmesebbek lettek volna*, akkor végül sikert értek volna el. De Éva hallgatott a tettek személyes és bolygói szabadságáról szóló csalárd hírverésre. Rávetették, hogy kísérletezzen a fiúi besorolásúak anyagi rendjének élet-sejtanyagával annyiban, hogy megengedte, hogy a rábizott élet-sejtanyag túl korán keveredjen az élethordozók eredeti formatervének akkor már kevert rendjével, melyet korábban már összevegyítettek azoknak a szaporodóképes lényeknek az élet-sejtanyagával, akik egykor a Bolygóherceg törzskarához tartoztak.

⁵ A Paradicsomra tartó felemelkedések során sohasem fogtok nyerni semmit sem azzal, ha türelmetlenségből megpróbálkoztok a meghatározott és isteni terv kiját-

szásával lerövidített eljárások, személyes találmányok vagy olyan egyéb eszközök révén, melyekkel javítani akartok a tökéletes úton, a tökéleteshez vezető úton és az örökkévaló tökéletesség érdekében kialakított úton.

⁶ ¶ Mindent egybevetve a bölcsesség ennél lehangolóbban valószínűleg még sohasem vallott kudarcot az egész Nebadon egyetlen bolygóján sem. De nem meglepő, hogy ilyen botlások előfordulnak az evolúciós világegyetemek ügyeiben. Mi egy óriási teremtésösszesség része vagyunk, és nincs semmi különös abban, hogy nem minden működik tökéletesen; a világegyetemünket nem tökéletesként teremtették. A tökéletesség az örökkévaló célunk, nem pedig az eredetünk.

⁷ Ha ez egy működésközpontú világegyetem volna, ha az Első Nagy Forrás és Középpont csak egy térerő és nem egyúttal személyiség is lenne, ha a teljes teremtés a fizikai anyag olyan hatalmas halmaza volna, melyet változha-

atlan energia-megnyilvánulások jellemezte pontos törvények irányítanak, akkor állhatna fenn tökéletesség, még a tökéletlen világegyetemi helyzet ellenére is. Nem lenne véleménykülönbség; nem volnának súrlódások. De a viszonylagos tökéletességgel és tökéletlenséggel bíró, fejlődő világegyetemünkben örülünk annak, hogy a véleménykülönbség és a félreértés lehetséges, mert ezek bizonyítják a világegyetemben meglévő személyiség tényét és működését. És ha a teremtésrészünk személyiséguralt lételvi létező, akkor biztosak lehettek a személyiség túlélésével, fejlődésével és célba érésével kapcsolatos lehetőségek meglétében; biztosra vehetjük a személyiség növekedését, tapasztalását és kalandját. Mily dicső világegyetem ez annyiban, hogy személyes és fejlődőképes, nem pusztán gépies, sőt nem is tétlenül tökéletes!

⁸ [Közreadta Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]